

Sygn. akt IV KK 140/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Marek Siwek

SSN Paweł Kołodziejwski

w sprawie **S. P.**,

ukaranego z art. 51 § 2 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 16 listopada 2022 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść ukaranego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III W 1141/21,

**uchyla wyrok w zaskarżonej części i przekazuje sprawę Sądowi
Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S. P. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 29 lipca 2021 r. ok. godz. 1:50 w G. przy ul. [...] będąc w stanie nietrzeźwości głośnym krzykiem zakłócił porządek publiczny, tj. o wykroczenie z art. 51 § 2 k.w.,
2. w tym samym miejscu i czasie umyślnie nie stosował się do wydawanych mu przez funkcjonariusza Policji na podstawie prawa poleceń, czym istotnie

utrudniał wykonywanie czynności służbowych, tj. o wykroczenie z art. 65a k.w.,

3. w tym samym miejscu i czasie używał słów nieprzyzwoitych, tj. o wykroczenie z art. 141 k.w.

Sąd Rejonowy w Gliwicach wyrokiem nakazowym z dnia 9 grudnia 2021 r., sygn. akt III W 1141/21, uznał S. P. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów, uznając, że wyczerpał znamiona wykroczeń z art. 51 § 2 k.w., art. 65a § 1 k.w. oraz art. 141 k.w. i za to na mocy art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył mu karę 3 miesięcy ograniczenia wolności, polegającą na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie.

Powyższy wyrok nakazowy, wobec jego niezaskarżenia, uprawomocnił się w dniu 1 stycznia 2022 r. (k. 27).

Kasację od tego wyroku, na korzyść ukaranego S. P., złożył w trybie art. 110 § 1 k.p.w. Prokurator Generalny. Zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 20 § 1 k.w. i art. 9 § 2 k.w., polegające na orzeczeniu wobec S. P. na podstawie art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. kary 3 miesięcy ograniczenia wolności, podczas gdy zgodnie z brzmieniem wskazanych przepisów kara ograniczenia wolności mogła być orzeczona jedynie w wymiarze miesiąca. W konsekwencji Prokurator Generalny wniósł o uchylenie wyroku nakazowego w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie Sądowi Rejonowemu w Gliwicach do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się oczywiście zasadna, stąd podlegała rozpoznaniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

S. P. został uznany za winnego popełnienia wykroczeń, za które ustawodawca przewidział następujące kary: za czyny z art. 51 § 2 k.w. oraz z art. 65a k.w. - areszt, ograniczenie wolności albo grzywna, natomiast za czyn z art. 141

k.w. - ograniczenie wolności, grzywna do 1500 zł albo nagana. Kwestię wymiaru kary ograniczenia wolności reguluje art. 20 § 1 k.w., stanowiąc, że kara ta trwa 1 miesiąc. Jest to więc kara bezwzględnie oznaczona, co której sąd nie ma możliwości jej miarkowania w ramach określonych granic (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 9 czerwca 2021 r., sygn. akt V KK 544/20, LEX nr 3302420; z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt V KK 473/18, LEX nr 2573402).

Wymierzenie S. P. za przypisane mu wykroczenia z art. 51 § 2 k.w. i art. 65a k.w. (błędnie wskazano w wyroku art. 65 § 1 k.w.) i art. 141 k.w., na podstawie art. 51 § 2 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. kary 3 miesięcy ograniczenia wolności nastąpiło z przekroczeniem wymiaru kary określonego przez art. 20 § 1 k.w. Słusznie podniósł również skarżący, że braku prawnej możliwości orzeczenia kary ograniczenia wolności przekraczającej 1 miesiąc nie eliminował znajdujący w niniejszej sprawie zastosowanie przepis art. 9 § 2 k.w. Reguluje on kwestię wymiaru kary za dwa lub więcej wykroczeń poprzez ustanowienie, że w takiej sytuacji sąd wymierza jedną karę w granicach zagrożenia przewidzianego w przepisie przewidującym karę najsurowszą. Określa więc w sposób autonomiczny kształt kary w przypadku zbiegu realnego wykroczeń, nie daje jednak podstawy do orzeczenia kary ograniczenia wolności w wymiarze innym aniżeli niż 1 miesiąc (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II KK 212/14, LEX nr 1496283; z dnia 12 marca 2008 r., sygn. akt II KK 14/08, LEX nr 609004).

Powyższe uchybienie niewątpliwie cechowało się stopniem rażącym oraz miało istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, albowiem skutkowało wymierzeniem S. P. kary ograniczenia wolności w wymiarze przekraczającym ustawowe granice.

Z tych względów orzeczono jak w sentencji wyroku.